

ΚΑΡΛΟΣ
ΡΟΥΘ
ΘΑΦΟΝ
ΜΑΡΙΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: MARINA
Από τις Εκδόσεις Edebé, Βαρκελώνη 2007
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μαρίνα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Carlos Ruiz Zafón
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κατερίνα Ρούφου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου, Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Carlos Ruiz Zafón, 1999. Dragonworks S.L., 2004
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Yolande de Kort/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2012, 4.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-558-8

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΚΑΡΛΟΣ ΡΟΥΙΘ ΘΑΦΟΝ

ΜΑΡΙΝΑ

*Μετάφραση από τα ισπανικά:
Κατερίνα Ρούφου*

*Για τον Τζάουμε Ματέου Αντροβέρ,
του οποίου το όνομα, αργά ή γρήγορα,
θα κατέληγε σε ένα βιβλίο, και
για τον Αντόνιο Βερδάσκα,
του οποίου η σοφία θα γέμιζε πολλά.*

Η Μαρίνα μου είπε κάποτε πως θυμόμαστε μόνο αυτό που δε συνέβη ποτέ. Θα περνούσε μια αιωνιότητα προτού καταλάβω το νόημα αυτών των λέξεων. Αλλά καλύτερα να ξεκινήσω από την αρχή, που σ' αυτή την περίπτωση είναι το τέλος.

Τον Μάιο του 1980 εξαφανίστηκα από προσώπου γης για μία εβδομάδα. Για επτά μέρες και επτά νύχτες κανείς δε γνώριζε πού βρισκόμουν. Φίλοι, συμμαθητές, καθηγητές, ακόμα και η αστυνομία, βάλθηκαν να αναζητούν αυτό το φυγάδα, τον οποίο μερικοί θεωρούσαν ήδη νεκρό ή χαμένο σε κακόφημους δρόμους εξαιτίας μιας κρίσης αμνησίας.

Μία εβδομάδα αργότερα, ένας αστυνομικός με πολιτικά νόμισε πως αναγνώρισε εκείνο το αγόρι· η περιγραφή ταίριαζε. Ο ύποπτος περιπλανιόταν στο Σταθμό της Γαλλίας σαν ψυχή χαμένη μέσα σε καθεδρικό ναό φτιαγμένο από σίδηρο και καταχνιά. Ο αστυνομικός με πλησίασε με το ύφος που περιγράφουν στα μαύρα μυθιστορήματα. Με ρώτησε αν το όνομά μου ήταν Όσκαρ Ντράι κι αν ήμουν εγώ το αγόρι που είχε εξαφανιστεί χωρίς να αφήσει ίχνη από το οικοτροφείο όπου φοιτούσε. Κούνησα καταφατικά το κεφάλι χωρίς να βγάλω μιλιά. Θυμάμαι την αντανάκλαση της θολωτής στέγης του σταθμού πάνω στα κρύσταλλα των γυαλιών του.

Καθίσαμε σε ένα παγκάκι στην αποβάθρα. Ο αστυνομικός άναψε ένα τσιγάρο με την ησυχία του. Το άφησε να καίει χωρίς να το φέρνει στα χείλη του. Μου είπε πως ένα σωρό κόσμος ανυπομονούσε να μου κάνει ένα σωρό ερωτήσεις, για τις οποίες σκόπιμο θα ήταν να είχα και καλές απαντήσεις. Έγνεψα πάλι

καταφατικά. Με κοίταξε στα μάτια εξεταστικά. «Μερικές φορές το να λέει κανείς την αλήθεια δεν είναι καλή ιδέα, Όσκαρ», είπε. Μου έδωσε μερικά ψιλά και μου ζήτησε να τηλεφωνήσω στο δάσκαλό μου στο οικοτροφείο. Έτσι κι έκανα. Ο αστυνομικός περίμενε μέχρι να κάνω το τηλεφώνημα. Ύστερα μου έδωσε χρήματα για να πάρω ταξί και μου ευχήθηκε καλή τύχη. Τον ρώτησα πώς ήξερε ότι δε θα εξαφανιζόμουν και πάλι. Με κοίταξε για λίγο κι απάντησε κοφτά: «Εξαφανίζονται μόνο αυτοί που έχουν κάπου να πάνε». Με συνόδευσε μέχρι το δρόμο κι εκεί με αποχαιρέτησε χωρίς να ρωτήσει πού είχα πάει. Τον είδα να απομακρύνεται στο Πασέο Κολόν. Ο καπνός του άθικτου τσιγάρου του τον ακολουθούσε σαν πιστό σκυλί.

Εκείνη την ημέρα το φάντασμα του Γκαουντί λάξευε στον ουρανό της Βαρκελώνης σύννεφα αδιανόητα πάνω σε ένα γαλάζιο που πλήγωνε το βλέμμα. Πήρα ένα ταξί μέχρι το οικοτροφείο, όπου υπέθεσα πως θα με περίμενε το εκτελεστικό απόσπασμα.

Για τέσσερις εβδομάδες, καθηγητές και ψυχολόγοι του σχολείου με σφυροκοπούσαν για να αποκαλύψω το μυστικό μου. Είπα ψέματα και σέρβιρα στον καθένα αυτό που ήθελε να ακούσει ή που μπορούσε να δεχτεί. Με τον καιρό, όλοι πάσχισαν να προσποιηθούν πως είχαν ξεχάσει το επεισόδιο. Ακολούθησα το παράδειγμά τους. Δεν εξήγησα ποτέ σε κανέναν τι είχε συμβεί.

Δε γνώριζα τότε πως ο ωκεανός του χρόνου αργά ή γρήγορα μας φέρνει πίσω τις μνήμες που θάβουμε μέσα του. Δεκαπέντε χρόνια αργότερα, η θύμηση εκείνης της ημέρας επέστρεψε σε μένα. Είδα εκείνο το αγόρι να περιπλανιέται μέσα στις ομίχλες του Σταθμού της Γαλλίας και το όνομα της Μαρίνας άρχισε να καίει πάλι σαν νωπή πληγή.

Όλοι έχουμε ένα μυστικό διπλοκλειδωμένο στη σοφίτα της ψυχής μας. Αυτό είναι το δικό μου.

1

Στα τέλη της δεκαετίας του '70 η Βαρκελώνη ήταν ένας αντικατοπτρισμός λεωφόρων και δρόμων όπου μπορούσε κανείς να ταξιδέψει τριάντα ή σαράντα χρόνια στο παρελθόν διασχίζοντας και μόνο το κατώφλι ενός θυρωρείου ή ενός καφενείου. Ο χρόνος και η μνήμη, η ιστορία και ο μύθος συγχωνεύονται σ' αυτή τη μαγεύτρα πόλη όπως οι ακουαρέλες με τη βροχή. Ήταν εκεί, στον απόηχο δρόμων που δεν υπάρχουν πια, που καθεδρικοί ναοί και κτίρια βγαλμένα από παραμύθια συνέθεσαν το σκηνικό αυτής της ιστορίας.

Τον καιρό εκείνο ήμουν δεκαπέντε χρόνων, ένα αγόρι που μαράζωνε ανάμεσα στους τοίχους ενός οικοτροφείου με το όνομα κάποιου αγίου στις παρυφές τις οδού Βαλβιδρέρα. Την εποχή εκείνη η περιοχή της Σαριά διατηρούσε ακόμη την όψη μικρού χωριού που είχε προσαράξει στις όχθες μιας νεωτεριστικής μητρόπολης. Το κολέγιό μου ορθωνόταν στην κορυφή ενός δρόμου που σκαρφάλωνε μέχρι το Πασέο ντε λα Μπονανόβα. Η μνημειακή του πρόσοψη παρέπεμπε περισσότερο σε κάστρο παρά σε σχολείο. Το γωνιώδες περίγραμμα του, στο χρώμα του πηλού, ήταν ένας λαβύρινθος από πυργίσκους, ασίδες και σκοτεινές πτέρυγες.

Κήποι, σιντριβάνια, βαλτώδεις λιμνούλες, εσωτερικές αυλές και μαγεμένοι πευκώνες περιέβαλλαν το κολέγιο. Γύρω

του, αυστηρά κτίρια στέγαζαν πισίνες καλυμμένες με φασματικό αχνό, γυμναστήρια στοιχειωμένα από τη σιωπή και σκοτεινά παρεκκλήσια όπου εικόνες αγίων χαμογελούσαν κάτω από την αντανάκλαση κεριών. Το κτίριο ήταν τετραώροφο, χωρίς να υπολογίσει κανείς τα δύο υπόγεια και την απομονωμένη σοφίτα, όπου κατοικούσαν οι λιγοστοί κληρικοί που εκτελούσαν ακόμη χρέη καθηγητών. Τα δωμάτια των οικοτρόφων βρίσκονταν κατά μήκος των σκοτεινών διαδρόμων στον τέταρτο όροφο. Αυτές οι ατελείωτες γαλαρίες ήταν μονίμως βυθισμένες στο μισοσκόταδο, περιβεβλημένες από μια στοιχειωμένη ηχώ.

Εγώ περνούσα τις μέρες μου με το να ονειρεύομαι ξύπνιος στις αίθουσες διδασκαλίας αυτού του τεράστιου πύργου, περιμένοντας το θαύμα που επαναλαμβάνόταν κάθε μέρα στις πέντε και είκοσι το απόγευμα. Τη μαγική εκείνη ώρα ο ήλιος έντυνε με λιωμένο χρυσάφι τα μεγάλα, ψηλά παράθυρα. Ηχούσε το κουδούνι που σήμαινε το τέλος των μαθημάτων κι εμείς οι οικότροφοι απολαμβάναμε σχεδόν τρεις ώρες ελευθερίας πριν από το δείπνο, στη μεγάλη τραπεζαρία. Η ιδέα ήταν πως ο χρόνος αυτός θα αφιερωνόταν στη μελέτη και στον πνευματικό στοχασμό. Δε θυμάμαι ούτε μία μέρα που να είχα αποσιωθεί σε αυτές τις ευγενείς εργασίες.

Εκείνη ήταν η καλύτερή μου στιγμή. Ξεγλιστρώντας από τον έλεγχο του θυρωρείου, έφευγα να εξερευνήσω την πόλη. Συνήθιζα να επιστρέφω στο οικοτροφείο την ώρα ακριβώς που άρχιζε το δείπνο, περπατώντας σε παλιούς δρόμους και λεωφόρους ενώ γύρω μου βράδιαζε. Σε εκείνες τις μακρινές βόλτες με πλημμύριζε μια αίσθηση ελευθερίας, μεθυστική. Η φαντασία μου πετούσε πάνω από τα κτίρια και σκαρφάλωνε στον ουρανό. Για κάποιες ώρες, οι δρόμοι της Βαρκελώνης, το οικοτροφείο και το καταθλιπτικό μου δωμάτιο στον τέταρτο όροφο

εξαφανίζονταν. Για κάποιες ώρες, με λίγα κέρματα στην τσέπη, ήμουν το πιο ευτυχισμένο άτομο στον κόσμο.

Συχνά τα βήματά μου με έφερναν σ' αυτό το μέρος που τότε ονομαζόταν έρημος της Σαριά και που δεν ήταν τίποτε άλλο από ένα είδος δάσους χαμένου στο πουθενά. Οι περισσότερες παλιές αρχοντικές επαύλεις, που στις μέρες τους είχαν εποικήσει τη βόρεια πλευρά του Πασέο ντε λα Μπονανόβα, στέκονταν ακόμη όρθιες, αν και σε ερειπιώδη κατάσταση. Οι δρόμοι γύρω από το οικοτροφείο ιχνογραφούσαν μια πόλη-φάντασμα. Τοίχοι σκεπασμένοι με κισσό φρουρούσαν την είσοδο εγκαταλειμμένων κήπων όπου ορθώνονταν μνημειώδεις κατοικίες. Παλάτια στα οποία είχαν εισβάλει τα αγριόχορτα και η εγκατάλειψη, όπου η μνήμη έμοιαζε να υπερίπταται σαν στάσιμη ομίχλη. Πολλές από αυτές τις σπιταρόνες περίμεναν την κατεδάφιση κι άλλες τόσες είχαν λεηλατηθεί επί σειρά ετών. Μερικές, παρ' όλα αυτά, κατοικούνταν ακόμη.

Οι ένοικοί τους ήταν τα ξεχασμένα μέλη ξεπεσμένων μεγάλων οικογενειών. Άνθρωποι των οποίων το όνομα εμφανιζόταν σε τετράστηλα στην εφημερίδα *La Βανγουάρδια* τότε που τα τραμ προκαλούσαν ακόμη την καχυποψία που συνοδεύει τις μοντέρνες εφευρέσεις. Όμηροι του παρελθόντος τους, που ψυχωραγούσε, αρνούσαν να εγκαταλείψουν το πλοίο στην τύχη του, από το φόβο πως, αν τολμούσαν να πατήσουν το πόδι τους πιο πέρα από τις ετοιμόρροπες επαύλεις τους, τα σώματά τους θα γίνονταν στάχτη στον άνεμο. Φυλακισμένοι, έφθιναν κάτω από το λιγοστό φως των κεριών. Μερικές φορές, όταν περνούσα μπροστά από αυτά τα σκουριασμένα κάγκελα με βήμα βιαστικό, νόμιζα πως ένιωθα βλέμματα καχύποπτα πίσω από τα ξεβαμμένα παντζούρια.

Ένα απόγευμα στα τέλη του Σεπτέμβρη του 1979 αποφάσισα, έτσι στην τύχη, να περιπλανηθώ σε μια από αυτές τις λεω-

φόρους τις σπαρμένες με παλατάκια που δεν είχα προσέξει μέχρι τότε και που ήταν χτισμένα σύμφωνα με τις επιταγές του μοντερνισμού. Ο δρόμος διέγραφε μια καμπή, η οποία κατέληγε σε μια σιδερένια περίφραξη παρόμοια με τις άλλες. Πιο πέρα απλωνόταν ένας παλιός κήπος με έντονα τα σημάδια εγκατάλειψης δεκαετιών. Ανάμεσα στη βλάστηση ξεχώριζε η σιλουέτα μιας διώροφης κατοικίας. Η βλοσυρή της πρόσοψη ορθωνόταν πίσω από ένα σιντριβάνι με γλυπτά καλυμμένα από το χρόνο με βρύα.

Βράδιαζε, κι εκείνη η γωνιά μου είχε φανεί κάπως απειλητική. Βυθισμένη σε μια θανατερή σιωπή, μονάχα το αεράκι προειδοποιούσε σιγοψυθιρίζοντας, χωρίς λόγια. Κατάλαβα πως είχα εισχωρήσει σε μια από τις «νεκρές» ζώνες της συνοικίας. Αποφάσισα πως το καλύτερο θα ήταν να επιστρέψω ακολουθώντας τα βήματά μου και να γυρίσω στο οικοτροφείο. Πάλευα ανάμεσα στη νοσηρή γοητεία που μου προκαλούσε αυτό το ξεχασμένο μέρος και στην κοινή λογική, όταν αντιλήφθηκα δύο αστραφτερά κίτρινα μάτια στο μισοσκόταδο, καρφωμένα πάνω μου σαν στιλέτα. Ξεροκατάπια.

Το γκρίζο, βελούδινο τρίχωμα ενός γάτου διαγραφόταν ακίνητο μπροστά από το φράχτη του μεγάλου σπιτιού. Ένα μικρό σπουργίτι ξεψυχούσε ανάμεσα στα σαγόνια του. Ένα ασημένιο κουδουνάκι κρεμόταν από το λαιμό του αιλουροειδούς. Τα μάτια του στυλώθηκαν πάνω μου για λίγα δευτερόλεπτα κι αμέσως μετά έκανε μισή στροφή και γλίστρησε ανάμεσα στα σιδερένια κάγκελα. Τον είδα να εξαφανίζεται σ' αυτή την αχανή, καταραμένη Εδέμ, κουβαλώντας το σπουργίτι στο τελευταίο του ταξίδι.

Η εικόνα αυτού του μικρού, περήφανου και ανυπάκουου ζώου με εντυπωσίασε. Κρίνοντας από το γυαλιστερό του τρίχωμα και το κουδουνάκι, υπέθεσα πως είχε αφεντικό. Ίσως

εκείνο το κτίριο να στέγαζε κάτι περισσότερο από τα φαντάσματα μιας Βαρκελώνης που είχε χαθεί. Πλησίασα κι ακούμπησα τα χέρια μου πάνω στα κάγκελα της εισόδου. Το μέταλλο ήταν κρύο. Το τελευταίο φως του δειλινού φλόγιζε τα ίχνη που είχαν αφήσει οι σταγόνες αίματος του σπυργιτιού μέσα σ' αυτή τη ζούγκλα. Κατακόκκινες πέρλες που σημάδευαν το δρόμο μες στο λαβύρινθο. Ξεροκατάπια γι' άλλη μια φορά. Ή μάλλον προσπάθησα. Το στόμα μου είχε στεγνώσει. Ο σφυγμός μου, λες και γνώριζε κάτι που εγώ αγνοούσα, χτυπούσε δυνατά στα μηνίγγια μου. Τη στιγμή εκείνη ένιωσα την πόρτα να υποχωρεί κάτω από το βάρος μου και κατάλαβα πως ήταν ανοιχτή.

Όταν έκανα το πρώτο βήμα προς τα μέσα, η σελήνη φώτιζε το χλομό πρόσωπο των πέτρινων αγγέλων του σιντριβανιού. Με παρατηρούσαν. Τα πόδια μου είχαν καρφωθεί στο έδαφος. Περίμενα πως από στιγμή σε στιγμή αυτά τα πλάσματα θα πηδούσαν από το βάθρο τους και θα μεταμορφώνονταν σε δαίμονες με γαμπά νύχια λύκου και γλώσσες φιδιών. Δε συνέβη τίποτα τέτοιο. Πήρα βαθιά ανάσα ζυγίζοντας την πιθανότητα να ακυρώσω τη φαντασία μου ή, ακόμα καλύτερα, να εγκαταλείψω την αμήχανη εξερεύνηση αυτού του ακινήτου. Για άλλη μια φορά, κάποιος άλλος αποφάσισε για μένα. Ένας θεσπέσιος ήχος απλώθηκε στις σκιές του κήπου σαν άρωμα. Στ' αυτιά μου έφταναν οι απόηχοι μιας άριας με συνοδεία πιάνου. Ήταν η πιο ωραία φωνή που είχα ακούσει ποτέ.

Η μελωδία μου φάνηκε γνωστή, αλλά δεν κατάφερα να την αναγνωρίσω. Η μουσική ερχόταν από το σπίτι. Ακολούθησα τα ίχνη της σαν υπνωτισμένος. Λεπίδες από αχνιστό φως φιλτράρονταν από τη μισάνοιχτη πόρτα ενός τζαμωτού σαλονιού. Αναγνώρισα τα μάτια του γάτου καρφωμένα πάνω μου από το περβάζι ενός μεγάλου παραθύρου του πρώτου ορόφου. Πλη-

σίασα το φωτισμένο σαλόνι, από όπου ερχόταν αυτός ο εκπληκτικός ήχος. Ήταν η φωνή μιας γυναίκας. Το χλομό φωτοστέφανο από εκατό κεριά πετάριζε στο εσωτερικό. Η λάμψη αποκάλυπτε το επίχρυσο χωνί ενός παλιού γραμμόφωνου όπου γύριζε ένας δίσκος. Πριν προλάβω να σκεφτώ και να καταλάβω κι εγώ ο ίδιος τι έκανα, προχώρησα στην αίθουσα, μαγεμένος από εκείνη τη φυλακισμένη στο γραμμόφωνο σειρήνα. Στο τραπέζι όπου ήταν τοποθετημένο το μηχάνημα ξεχώρισα ένα αντικείμενο λαμπερό και στρογγυλό. Ήταν ένα ρολόι τσέπης. Το πήρα και το εξέτασα στο φως των κεριών. Οι δείκτες ήταν σταματημένοι και το γυαλί σπασμένο. Μου φάνηκε πως ήταν από χρυσό και τόσο παλιό όσο το σπίτι όπου βρισκόμουν. Λίγο πιο πέρα, μπροστά σ' ένα τζάκι, πάνω από το οποίο διέκρινα την ελαιογραφία μιας γυναίκας ντυμένης στα λευκά, υπήρχε μια μεγάλη πολυθρόνα με την πλάτη γυρισμένη προς το μέρος μου. Τα μεγάλα γκριζα μάτια της γυναίκας με το θλιμμένο και απλανές βλέμμα ατένιζαν την αίθουσα.

Ξαφνικά η μαγεία διαλύθηκε. Μια σιλουέτα σηκώθηκε από την πολυθρόνα και γύρισε προς το μέρος μου. Μια μακριά λευκή χαίτη κι ένα ζευγάρι μάτια αναμμένα σαν κάρβουνα έλαμψαν στο σκοτάδι. Μπόρεσα μόνο να δω δύο τεράστια λευκά χέρια να απλώνονται προς το μέρος μου. Πανικόβλητος, άρχισα να τρέχω προς την πόρτα. Στο δρόμο μου, σκόνταψα πάνω στο γραμμόφωνο και το έριξα κάτω. Άκουσα τη βελόνα να γρατζουνάει το δίσκο. Η θεσπέσια φωνή έσπασε σ' έναν διαβολικό θρήνο. Όρμησα προς τον κήπο νιώθοντας αυτά τα χέρια ν' αγγίζουν το πουκάμισό μου και τον διέτρεξα έχοντας βάλει φτερά στα πόδια και με το φόβο να καίει σε κάθε πόρο του κορμιού μου. Δε στάθηκα ούτε λεπτό. Έτρεξα ώρα πολλή χωρίς να κοιτάζω πίσω μου, έως ότου μια σουβλιά μού τρύπησε το πλευρό και κατάλαβα πως δεν μπορούσα σχεδόν να ανα-

πνεύσω. Τα φώτα του οικοτροφείου λαμπύριζαν τριάντα μέτρα πιο πέρα και με είχε λούσει κρύος ιδρώτας.

Γλίστρησα μέσα από μια πόρτα δίπλα στην κουζίνα που δεν την πρόσεχε κανείς και σύρθηκα μέχρι το δωμάτιό μου. Οι άλλοι οικότροφοι θα βρίσκονταν ήδη στην τραπεζαρία εδώ και λίγη ώρα. Σκούπισα τον ιδρώτα από το μέτωπό μου και σιγά σιγά η καρδιά μου ξαναβρήκε τον κανονικό της ρυθμό. Είχα αρχίσει να ηρεμώ, όταν κάποιος χτύπησε την πόρτα της κάμαράς μου. «Όσκαρ, ώρα να κατέβεις για φαγητό», αντήχησε η φωνή ενός από τους δασκάλους, ενός ρασιοναλιστή Ιησουίτη ονόματι Σεγκί, που αντιπαθούσε το ρόλο του αστυνομικού.

«Αμέσως, πάτερ», απάντησα. «Ένα λεπτό».

Φόρεσα βιαστικά τη ζακέτα που ήταν υποχρεωτική κι έσβησα το φως του δωματίου. Έξω από το παράθυρο η σελήνη ανέβαινε πάνω από τη Βαρκελώνη. Μόνο τότε αντιλήφθηκα πως κρατούσα ακόμη το χρυσό ρολόι στο χέρι μου.

2

Τις ημέρες που ακολούθησαν, το φουκαριάρικο το ρολόι κι εγώ γίναμε αχώριστοι φίλοι. Το κουβαλούσα παντού μαζί μου, κοιμόμουν κιόλας μ' αυτό κάτω από το μαξιλάρι, από φόβο μήπως το βρει κάποιος και με ρωτήσει από πού το είχα πάρει. Δε θα ήξερα τι να απαντήσω. «Ο λόγος είναι πως δεν το βρήκες· το έκλεψες», μου ψιθύριζε μια καταγγελτική φωνή. «Ο τεχνικός όρος είναι *κλοπή και διάρρηξη κατοικίας*», συνέχιζε εκείνη η φωνή, που, για κάποιο λόγο, έμοιαζε ύποπτα με αυτή του ηθοποιού που ντουμπλάρει τη φωνή του Πέρι Μέισον.

Περίμενα υπομονετικά κάθε βράδυ μέχρι να αποκοιμηθούν οι συμμαθητές μου για να εξετάσω τον ιδιαίτερο θησαυρό μου. Όταν απλωνόταν η σιωπή, περιεργαζόμουν το ρολόι στο φως μιας λάμπας. Ούτε όλες οι ενοχές του κόσμου δε θα είχαν καταφέρει να μειώσουν τη σαγήνη που μου προκαλούσε η λεία της πρώτης μου περιπέτειας στο χώρο του «ανοργάνωτου εγκλήματος». Το ρολόι ήταν βαρύ κι έμοιαζε καμωμένο από ατόφιο χρυσάφι. Το σπασμένο γυαλί παρέπεμπε σε χτύπημα ή σε πτώση. Φαντάστηκα πως εκείνη η πρόσκρουση θα ήταν η αιτία που είχε χαλάσει ο μηχανισμός του και είχε κοκαλώσει τους δείκτες στις έξι και είκοσι τρία λεπτά, εις τους αιώνες των αιώνων. Στην πίσω πλευρά μπορούσε να διαβάσει κανείς μια επιγραφή:

Για τον Χερμάν, μέσα από τον οποίο μιλάει το φως.

Κ.Α.

19-1-1964

Σκέφτηκα πως αυτό το ρολόι θα κόστιζε ένα σωρό λεφτά και οι τύψεις δεν άργησαν να με επισκεφτούν. Εκείνες οι χαρακτηρισμένες λέξεις με έκαναν να νιώθω σαν κλέφτης αναμνήσεων.

Μια Πέμπτη σημαδεμένη από τη βροχή αποφάσισα να μοιραστώ το μυστικό μου. Ο καλύτερός μου φίλος στο οικοτροφείο ήταν ένα αγόρι με διαπεραστικό βλέμμα και νευρικό χαρακτήρα, που επέμενε να απαντά στα αρχικά Χι Φι, παρόλο που αυτά είχαν μικρή ή καμία σχέση με το πραγματικό του όνομα. Ο Χι Φι είχε ψυχή αναρχικού ποιητή και μια ευφυΐα τόσο αιχμηρή που συχνά έκοβε τη γλώσσα του με αυτή. Είχε εύθραυστη υγεία και αρκούσε να αναφέρει κανείς τη λέξη *μικρόβιο* σε ακτίνα ενός χιλιομέτρου για να πιστέψει πως είχε αρπάξει μια λοίμωξη. Μια φορά έψαξα σ' ένα λεξικό τη λέξη *υποχόνδριος* και του την έβγαλα φωτοτυπία.

«Δεν ξέρω αν το ήξερες, αλλά η βιογραφία σου υπάρχει στο *Λεξικό της Βασιλικής Ακαδημίας*», του ανήγγειλα.

Έριξε μια ματιά στη φωτοτυπία και με κάρφωσε με το βλέμμα του.

«Δοκίμασε να αναζητήσεις στο ήτα το *ηλίθιος* και θα δεις πως δεν είμαι ο μοναδικός διάσημος», απάντησε ο Χι Φι.

Εκείνη την ημέρα, την ώρα του μεσημεριανού διαλείμματος, ο Χι Φι κι εγώ γλιστήσαμε στη μισοσκοτεινή αίθουσα των συγκεντρώσεων. Τα βήματά μας στον κεντρικό διάδρομο ξυπνούσαν την ηχώ εκατό σκιών που περπατούσαν στα δάχτυλα των ποδιών. Δύο κοφτερές δεσμίδες φωτός έπεφταν πάνω στη σκονισμένη σκηνή. Καθίσαμε σ' εκείνο το φωτισμένο σημείο, μπροστά από τις σειρές των άδειων καθισμάτων που ξεθώρια-

ζαν μέσα στο σκοτάδι. Οι ψίθυροι της βροχής γρατζουνούσαν τα τζάμια του πρώτου ορόφου.

«Ωραία λοιπόν», ξεφούρνισε ο Χι Φι. «Προς τι όλο αυτό το μυστήριο;»

Χωρίς να πω λέξη, έβγαλα το ρολόι και του το έδωσα. Ο Χι Φι ανασήκωσε τα φρύδια και αποτίμησε το αντικείμενο. Το αξιολόγησε με προσοχή για λίγα δευτερόλεπτα προτού μου το επιστρέψει με ένα βλέμμα όλο ενδιαφέρον.

«Πώς σου φαίνεται;» ρώτησα.

«Μου φαίνεται πως είναι ένα ρολόι», απάντησε ο Χι Φι. «Ποιος είναι αυτός ο Χερμάν;»

«Δεν έχω την παραμικρή ιδέα».

Άρχισα να του εξιστορώ με λεπτομέρειες την περιπέτειά μου μέρες πριν σ' εκείνη την ερειπωμένη σπιταρόνα. Ο Χι Φι άκουσε προσεκτικά την αφήγηση των γεγονότων, με την υπομονή και την προσήλωση του επιστήμονα που τον χαρακτήριζε. Στο τέλος, και προτού εκφραστεί, πήρε ύφος σαν να ζύγιζε το θέμα.

«Δηλαδή το έκλεψες», κατέληξε.

«Δεν είναι αυτό το θέμα», έφερα αντίρρηση.

«Θα 'πρεπε να μάθεις ποια είναι η γνώμη αυτού του Χερμάν», πρόσθεσε ο Χι Φι.

«Αυτός ο Χερμάν προφανώς είναι πεθαμένος εδώ και χρόνια», αντέτεινα χωρίς μεγάλη πεποίθηση.

Ο Χι Φι έτριψε το πιγούνι του.

«Αναρωτιέμαι τι λέει ο Ποινικός Κώδικας για την προσχεδιασμένη κλοπή προσωπικών αντικειμένων και ρολογιών με αφιερώσεις...» πρόσθεσε ο φίλος μου.

«Δεν υπήρξε ούτε προσχεδιασμός ούτε πτώμα», διαμαρτυρήθηκα. «Όλα έγιναν ξαφνικά, χωρίς να προλάβω να το σκεφτώ. Όταν αντιλήφθηκα πως κρατούσα το ρολόι, ήταν ήδη αργά. Στη θέση μου, θα είχες κάνει το ίδιο».

«Στη θέση σου, εγώ θα είχα πάθει καρδιακή προσβολή», διευκρίνισε ο Χι Φι, που ήταν πιο γενναίος στα λόγια παρά στις πράξεις. «Αν υποθέσουμε βέβαια πως θα είχα τρελαθεί τόσο ώστε να μπω σ' αυτή τη σπιταρόνα ακολουθώντας έναν σατανικό γάτο. Θα 'θελα να 'ξερα τι είδους μικρόβια μπορεί ν' αρπάξει κανείς από ένα τέτοιο ζώο».

Μείναμε για λίγο σιωπηλοί, με τη μακρινή ηχώ της βροχής να φτάνει στ' αυτιά μας.

«Τέλος πάντων», συμπέρανε ο Χι Φι, «ό,τι έγινε έγινε. Δε σκέφτεσαι να επιστρέψεις εκεί, έτσι δεν είσαι;»

Χαμογέλασα.

«Μόνος όχι».

Τα μάτια του φίλου μου άνοιξαν διάπλατα.

«Α, όχι! Ούτε να το σκέφτεσαι».

Εκείνο το ίδιο βράδυ, όταν τελείωσαν τα μαθήματα, ο Χι Φι κι εγώ ξεγλιστρήσαμε από την πόρτα της κουζίνας και πήραμε εκείνο τον μυστηριώδη δρόμο που οδηγούσε στο παλατάκι. Το οδόστρωμα ήταν γεμάτο με λιμνούλες και πεσμένα φύλλα. Ένας απειλητικός ουρανός σκέπαζε την πόλη. Ο Χι Φι, που ανησυχούσε, ήταν πιο χλομός απ' ό,τι συνήθως. Η εικόνα εκείνης της γωνιάς της χαμένης στο παρελθόν είχε συρρικνώσει το στομάχι του στο μέγεθος ενός βόλου. Η σιωπή ήταν εκκωφαντική.

«Εγώ νομίζω πως το καλύτερο είναι να κάνουμε μεταβολή και ν' απομακρυνθούμε από δω», μουρμούρισε, υποχωρώντας λίγα βήματα.

«Μη γίνεσαι κότα».

«Ο κόσμος δεν εκτιμά τις κότες όσο πρέπει. Χωρίς αυτές, δε θα υπήρχαν ούτε αυγά ούτε...»

Ξαφνικά ο ήχος ενός κουδουνιού απλώθηκε στον αέρα. Ο Χι Φι βουβάθηκε. Τα κίτρινα μάτια του γάτου μάς παρακολου-

θούσαν. Αίφνης, το ζώ άφησε ένα σφύριγμα φιδιού κι έβγαλε νύχια. Οι τρίχες στη ράχη του σηκώθηκαν και τα σαγόνια του μας έδειξαν τους ίδιους κυνόδοντες που μέρες πριν είχαν ξεριζώσει τη ζωή ενός σπουργιτιού. Μια μακρινή αστραπή έσκαψε έναν φωτεινό κρατήρα στον ουράνιο θόλο. Ο Χι Φι κι εγώ ανταλλάξαμε ένα βλέμμα.

Δεκαπέντε λεπτά αργότερα καθόμασταν σ' ένα παγκάκι δίπλα στη δεξαμενή της αυλής του οικοτροφείου. Το ρολόι βρισκόταν ακόμη στην τσέπη της ζακέτας μου. Πιο βαρύ παρά ποτέ.

* * *

Παρέμεινε εκεί την υπόλοιπη εβδομάδα, μέχρι τα ξημερώματα του Σαββάτου. Λίγο πριν από την αυγή, ξύπνησα με την ακαθόριστη αίσθηση πως είχα ονειρευτεί τη φυλακισμένη φωνή του γραμμοφώνου. Έξω από το παράθυρό μου, η Βαρκελώνη φλεγόταν σ' έναν καμβά με κατακόκκινες φωτοσκιάσεις κι ένα δάσος από κεραίες και ταρατσες. Πετάχτηκα από το κρεβάτι μου κι αναζήτησα το καταραμένο ρολόι που με είχε μαγέψει τις τελευταίες μέρες. Κοιταχτήκαμε. Στο τέλος οπλίστηκα με την αποφασιστικότητα που βρίσκουμε μόνον όταν έχουμε ν' αντιμετωπίσουμε παράλογες αγγαρείες και αποφάσισα να δώσω τέλος σ' αυτή την κατάσταση. Θα το επέστρεφα.

Ντύθηκα σιωπηλά και διέσχισα στις μύτες των ποδιών τον σκοτεινό διάδρομο του τέταρτου ορόφου. Κανένας δε θα αντιλαμβανόταν την απουσία μου μέχρι τις δέκα ή τις έντεκα το πρωί. Έως τότε ήλιζα πως θα είχα επιστρέψει.

Έξω οι δρόμοι κείτονταν κάτω από αυτό τον ομιχλώδη πορφυρό μανδύα που τυλίγει το ξημέρωμα τη Βαρκελώνη. Κατέβηκα μέχρι την οδό Μαρζενάτ. Η Σαριά ξυπνούσε γύρω μου.

Χαμηλά σύννεφα χτένιζαν την περιοχή, αιχμαλωτίζοντας το πρώτο φως σ' ένα χρυσό στεφάνι. Οι όψεις των σπιτιών διαγράφονταν ανάμεσα στις σχισμές της πρωινής πάχνης και στα ξερά φύλλα που πετούσαν εδώ κι εκεί.

Δεν άργησα να βρω το δρόμο. Κοντοστάθηκα μια στιγμή για να ρουφήξω εκείνη τη σιωπή, εκείνη την παράξενη ηρεμία που βασίλευε σ' αυτή τη χαμένη γωνιά της πόλης. Είχα αρχίσει να νιώθω πως ο κόσμος όλος είχε σταματήσει, όπως και το ρολόι που κουβαλούσα στην τσέπη μου, όταν άκουσα ένα θόρυβο πίσω μου.

Γύρισα και αντίκρισα μια εικόνα κλεμμένη θαρρείς από όνειρο.

Ένα ποδήλατο αναδύοταν αργά αργά μέσα από την ομίχλη. Ένα κορίτσι ντυμένο στα λευκά κατηφόριζε κάνοντας πεντάλι προς το μέρος μου. Το διάφανο φως της αυγής επέτρεπε να μαντέψει κανείς τη σιλουέτα του κορμιού της πίσω από το βαμβακερό ύφασμα. Μια μακριά χαίτη στο χρώμα του σανού σκέπαζε κυματίζοντας το πρόσωπό της. Έμεινα εκεί ακίνητος, βλέποντάς τη να πλησιάζει, σαν ένας ηλίθιος που είχε παραλύσει. Το ποδήλατο σταμάτησε δυο μέτρα από μένα. Τα μάτια μου, ή η φαντασία μου, μάντεψαν το περίγραμμα δύο καλλιγραμμων ποδιών καθώς πατούσαν στη γη. Το βλέμμα μου σκαρφάλωσε σ' εκείνο το ρούχο που είχε δραπετεύσει από έναν πίνακα του Σορόγια και σταμάτησε σε ένα ζευγάρι γκριζα μάτια με ένα χρώμα τόσο βαθύ που χανόσουν μέσα τους. Ήταν καρφωμένα πάνω μου με βλέμμα σαρκαστικό. Χαμογέλασα και πήρα την πιο ηλίθια έκφραση.

«Εσύ πρέπει να είσαι αυτός με το ρολόι», είπε το κορίτσι σε έναν τόνο αντίστοιχο με την ένταση της ματιάς της.

Υπολόγισα πως ήταν στην ηλικία μου, ίσως ένα χρόνο μεγαλύτερη. Το να μαντέψει κανείς την ηλικία μιας γυναίκας ήταν, κατά τη γνώμη μου, τέχνη ή επιστήμη, ποτέ κάτι για να περνάς την ώρα σου. Το δέρμα της ήταν τόσο χλομό όσο και το ρούχο της.

«Εδώ μένεις;» τραύλισα, δείχνοντας τα κάγκελα.

Ανοιγόκλεισε ανεπαίσθητα τα βλέφαρα. Η ματιά της ήταν καρφωμένη πάνω μου με τόση οργή, που μου πήρε κάμποσες ώρες να συνειδητοποιήσω πως, για μένα τουλάχιστον, αυτό ήταν το πιο εκθαμβωτικό πλάσμα που είχα δει ή που ήλπιζα να δω στη ζωή μου. Τελεία και παύλα.

«Και ποιος είσαι εσύ για να ρωτάς;»

«Υποθέτω πως είμαι αυτός με το ρολόι», αυτοσχεδίασα. «Με λένε Όσκαρ. Όσκαρ Ντράι. Ήρθα για να το επιστρέψω».

Χωρίς να της αφήσω χρόνο για να απαντήσει, το έβγαλα από την τσέπη μου και της το έδωσα. Το κορίτσι με κοίταξε για λίγο στα μάτια προτού το πάρει. Όταν το έκανε, αντιλήφθηκα πως το χέρι της ήταν λευκό σαν το χιόνι και πως στο μεσαίο δάχτυλο είχε περασμένη μια χρυσή βέρα.

«Ήταν σπασμένο όταν το πήρα», εξήγησα.

«Είναι σπασμένο εδώ και δεκαπέντε χρόνια», μουρμούρισε χωρίς να με κοιτάζει.

Όταν τελικά σήκωσε το βλέμμα, ήταν για να με παρατηρήσει από πάνω μέχρι κάτω, όπως κάποιος που αξιολογεί ένα παλιό έπιπλο ή ένα σκουπίδι. Κάτι στα μάτια της μου έλεγε πως δεν έπαιρνε στα σοβαρά τη δική μου κατηγορία των κλεφτών· προφανώς με καταχώριζε στην κατηγορία των κρετίνων ή των συνηθισμένων ανόητων. Η έκφραση του ονειροπαρμένου που είχα πάρει δε βοηθούσε και πολύ. Το κορίτσι σήκωσε ένα φρύδι, χαμογελώντας ταυτόχρονα αινιγματικά, και μου έδωσε πίσω το ρολόι.

«Εσύ το πήρες, εσύ πρέπει να το επιστρέψεις στον ιδιοκτήτη του».

«Μα...»

«Το ρολόι δεν είναι δικό μου», εξήγησε το κορίτσι. «Είναι του Χερμάν».

Η αναφορά αυτού του ονόματος έφερε πίσω την εικόνα της τεράστιας σιλουέτας με την άσπρη χαίτη που με είχε ξαφνιάσει στην αίθουσα του μεγάλου σπιτιού μέρες πριν.

«Του Χερμάν;»

«Του πατέρα μου».

«Κι εσύ είσαι;» ρώτησα.

«Η κόρη του».

«Ήθελα να πω, πώς σε λένε;»

«Ξέρω πολύ καλά τι ήθελες να πεις», απάντησε το κορίτσι.

Χωρίς δεύτερη κουβέντα, ανέβηκε πάλι στο ποδήλατό της και διέσχισε την είσοδο. Προτού χαθεί μέσα στον κήπο, γύρισε για μια στιγμή το κεφάλι. Αυτά τα μάτια με κορόιδευαν ξεκάθαρα. Αναστέναξα και την ακολούθησα. Ένας παλιός γνώριμος με χαιρέτησε. Ο γάτος με κοιτούσε με το συνηθισμένο του περιφρονητικό ύφος. Εκείνη τη στιγμή ήθελα να είμαι ντόμπερμαν.

Διέσχισα τον κήπο με τη συνοδεία του αιλουροειδούς. Πέρασα μέσα από αυτή τη ζούγκλα ώσπου έφτασα στο σιντριβάνι με τα χερουβείμ. Το ποδήλατο ήταν ακουμπισμένο εκεί και η ιδιοκτήριά του ξεφόρτωνε μια τσάντα από το καλάθι που είχε μπροστά από το τιμόνι. Μοσχοβολούσε φρέσκο ψωμί. Το κορίτσι έβγαλε ένα μπουκάλι γάλα από την τσάντα και γονάτισε για να γεμίσει ένα πιατάκι που βρισκόταν χάμω. Το ζώο έτρεξε να πάρει το πρωινό του. Θα 'λεγε κανείς πως ήταν μια καθημερινή ιεροτελεστία.

«Νόμιζα πως ο γάτος σου έτρωγε αποκλειστικά ανυπεράσπιστα πουλάκια», είπα.

«Τα κυνηγάει μόνο. Δεν τα τρώει. Είναι θέμα κυριαρχίας στην περιοχή», εξήγησε σαν να μιλούσε σε μικρό παιδί. «Εκείνου του αρέσει το γάλα. Έτσι δεν είναι, Κάφκα, το γάλα δεν είναι που σ' αρέσει;»

Το καφκικό αιλουροειδές τής έγλειψε τα δάχτυλα, απόδειξη πως συμφωνούσε. Το κορίτσι χαμογέλασε τρυφερά ενώ του χάιδευε την πλάτη. Τη στιγμή εκείνη οι μύες των πλευρών της διαγράφηκαν μέσα από τις πιέτες του ρούχου της. Ακριβώς τότε σήκωσε το βλέμμα και με τσάκωσε να την παρατηρώ γλείφοντας τα χείλη μου.

«Κι εσύ; Έχεις πάρει πρωινό;» ρώτησε.

Έγνεψα αρνητικά με το κεφάλι.

«Τότε λοιπόν, θα πεινάς. Όλοι οι ανόητοι πεινάνε», είπε. «Έλα, πέρασε να φας κάτι. Καλό θα είναι να έχεις γεμάτο στομάχι αν πρόκειται να εξηγήσεις στον Χερμάν για ποιο λόγο έκλεψες το ρολόι του».

* * *

Η κουζίνα ήταν ένα μεγάλο δωμάτιο στο πίσω μέρος του σπιτιού. Το απρόσμενο πρωινό μου αποτελείται από κρουασάν, που η νεαρή είχε φέρει από το ζαχαροπλαστείο Φόις, στην πλατεία Σαριά. Μου σέρβιρε ένα τεράστιο φλιτζάνι καφέ με γάλα και κάθισε απέναντί μου, ενώ εγώ καταβρόχθιζα με λαχτάρα εκείνο το λουκούλλιο πρωινό. Με κοιτούσε σαν να είχε περιμαζέψει έναν πεινασμένο ζητιάνο, με ένα μείγμα περιέργειας, θλίψης και καχυποψίας. Εκείνη δεν έφαγε μπουκιά.

«Σε είχα ήδη δει κάποια φορά εδώ γύρω», σχολίασε, χωρίς να πάρει τα μάτια της από πάνω μου. «Εσένα κι αυτό το λεπτεπίλεπτο αγόρι με την τρομαγμένη φάτσα. Πολλά απογεύματα περνάτε από τον πίσω δρόμο όταν σας αφήνουν να φύγετε από το οικοτροφείο. Μερικές φορές είσαι εσύ μόνος και σιγοτραγουδάς αφηρημένος. Βάζω στοίχημα πως περνάτε περίφημα μέσα σ' εκείνο το μπουντρούμι...»

Ετοιμαζόμουν να απαντήσω με κάποια εξυπνάδα, όταν μια

τεράστια σκιά απλώθηκε πάνω στο τραπέζι σαν μελανό σύννεφο. Η οικοδέσποινά μου σήκωσε το βλέμμα και χαμογέλασε. Εγώ έμεινα ακίνητος, με το στόμα γεμάτο κρουασάν και το σφυγμό μου να παίζει καστανιέτες.

«Έχουμε επισκέψεις», ανήγγειλε, διασκεδάζοντας. «Πατέρα, αυτός είναι ο Όσκαρ Ντράι, ερασιτέχνης κλέφτης ρολογιών. Όσκαρ, αυτός είναι ο Χερμάν, ο πατέρας μου».

Κατάπια απότομα και γύρισα αργά αργά. Μια μορφή που μου φάνηκε πανύψηλη ορθωνόταν μπροστά μου. Φορούσε ένα κουστούμι από αλπακά, με γιλέκο και παπιγιόν. Μια λευκή χαιτή χτενισμένη προσεκτικά προς τα πίσω έπεφτε στους ώμους του. Ένα άσπρο γενάκι μόλις που άγγιζε το πρόσωπό του, που ήταν λαξευμένο με γωνίες γύρω από δύο μάτια σκούρα και μελαγχολικά. Αλλά αυτό που πραγματικά τον χαρακτήριζε ήταν τα χέρια του. Χέρια λευκά, αγγέλου, με δάχτυλα μακριά, ατέλειωτα. Ο Χερμάν.

«Δεν είμαι κλέφτης, κύριε...» κατόρθωσα να αρθρώσω νευρικά. «Για όλα υπάρχει μια εξήγηση. Αν τόλμησα να μπω στο σπίτι σας, ήταν γιατί νόμιζα πως ήταν ακατοίκητο. Όταν είχα πια μπει, δεν ξέρω τι μ' έπιασε, άκουσα εκείνη τη μουσική και όχι, ναι, το θέμα είναι πως μπήκα και είδα το ρολόι. Δε σκεφτόμουν να το πάρω, σας τ' ορκίζομαι, αλλά τρόμαξα, κι όταν αντιλήφθηκα πως κρατούσα το ρολόι, ήμουν ήδη μακριά. Δηλαδή δεν ξέρω αν εξηγούμαι...»

Το κορίτσι χαμογελούσε πονηρά. Τα μάτια του Χερμάν στάθηκαν στα δικά μου, σκούρα και αδιαπέραστα. Έψαξα στην τσέπη μου και του έδωσα το ρολόι, περιμένοντας πως ανά πάσα στιγμή ο άνθρωπος αυτός θα έβαζε τις φωνές και θα με απειλούσε με την αστυνομία, την πολιτοφυλακή ή το αναμορφωτήριο ανηλίκων.

«Σας πιστεύω», είπε φιλικά, παίρνοντας το ρολόι και καταλαμβάνοντας ένα κάθισμα στο τραπέζι δίπλα μας.

Η φωνή του ήταν απαλή, σχεδόν δεν ακουγόταν. Η κόρη του έβαλε μπροστά του ένα πιάτο με δύο κρουασάν κι ένα φλιτζάνι καφέ με γάλα σαν το δικό μου. Ταυτόχρονα τον φίλησε στο μέτωπο και ο Χερμάν την αγκάλιασε. Τους κοίταξα κόντρα στο φως που έμπαινε από τα μεγάλα παράθυρα. Το πρόσωπο του Χερμάν, που το είχα φανταστεί αγριεμένο, είχε τώρα την όψη ανθρώπου εύθραυστου, φιλάσθενου. Ήταν ψηλός και απίστευτα λεπτός. Μου χαμογέλασε με συμπάθεια ενώ έφερνε το φλιτζάνι στα χείλη του και, για μια στιγμή, πρόσεξα ότι ανάμεσα στον πάτερα και στην κόρη πηγαινοερχόταν ένα ρεύμα τρυφερότητας πέρα από λόγια και χειρονομίες. Μέσα στις σκιές εκείνου του σπιτιού, στο τέλος ενός δρόμου ξεχασμένου, φρόντιζαν ο ένας τον άλλο, μακριά από τον κόσμο, ενωμένοι με ένα δεσμό φτιαγμένο από σιωπή και βλήματα.

* * *

Ο Χερμάν τελείωσε το πρωινό του και με ευχαρίστησε εγκάρδια που είχα κάνει τον κόπο να του επιστρέψω το ρολόι. Τόση πολλή ευγένεια με έκανε να νιώσω διπλά ένοχος.

«Λοιπόν, Όσκαρ», είπε με φωνή κουρασμένη, «χάρηκα που σας γνώρισα. Ελπίζω να σας ξαναδώ όταν θα σας κάνει ευχαρίστηση να μας επισκεφτείτε και πάλι».

Δεν καταλάβαινα γιατί μου μιλούσε στον πληθυντικό. Υπήρχε κάτι σ' αυτόν που παρέπεμπε σε άλλη εποχή, σε άλλους καιρούς, όταν εκείνη η γκριζα χαίτη θα έλαμπε κι εκείνη η σπιταρόνα θα ήταν ένα παλάτι στα μισά του δρόμου ανάμεσα στη Σαριά και στον ουρανό. Μου έσφιξε το χέρι και με αποχαιρέτησε, για να χωθεί σ' εκείνο τον απύθμενο λαβύρινθο. Τον είδα να απομακρύνεται στο διάδρομο κουτσαίνοντας ελαφρά. Η κόρη του τον παρακολουθούσε με μια σκιά θλίψης στα μάτια.

«Ο Χερμάν δεν είναι πολύ καλά στην υγεία του», μουρμούρισε. «Κουράζεται εύκολα».

Αλλά αμέσως έσβησε από το πρόσωπό της εκείνη τη μελαγχολία.

«Θέλεις κάτι ακόμα;»

«Έχω αργήσει», είπα, παλεύοντας με τον πειρασμό να δεχτώ οποιαδήποτε δικαιολογία για να παρατείνω την παρουσία μου κοντά της. «Νομίζω πως το καλύτερο είναι να πηγαίνω».

Εκείνη δέχτηκε την απόφασή μου και με συνόδευσε στον κήπο. Το πρωινό φως είχε σκορπίσει την ομίχλη. Η αρχή του φθινοπώρου έβαφε χάλκινα τα δέντρα.

Περπατήσαμε προς την περίφραξη· ο Κάφκα γουργούριζε στον ήλιο. Όταν φτάσαμε στην πόρτα, το κορίτσι στάθηκε από τη μέσα μεριά και μου έκανε χώρο να περάσω. Κοιταχτήκαμε σιωπηλά. Μου έδωσε το χέρι της και το έσφιξα. Ένωσα το σφυγμό της κάτω από το βελούδινο δέρμα της.

«Ευχαριστώ για όλα», είπα. «Και συγγνώμη για...»

«Δεν έχει σημασία».

Σήκωσα τους ώμους.

«Καλά λοιπόν...»

Άρχισα να κατηφορίζω το δρόμο, νιώθοντας πως η μαγεία εκείνου του σπιτιού απομακρυνόταν με κάθε βήμα που έκανα. Ξαφνικά, η φωνή της ακούστηκε πίσω μου. «Όσκαρ!»

Γύρισα. Εκείνη στεκόταν ακόμη εκεί, πίσω από τα κάγκελα. Ο Κάφκα ήταν ξαπλωμένος στα πόδια της.

«Γιατί μπήκες στο σπίτι μας προ ημερών;»

Κοίταξα γύρω μου λες και γύρευα να βρω την απάντηση γραμμένη στο οδόστρωμα.

«Δεν ξέρω», παραδέχτηκα τελικά. «Υποθέτω, το μυστήριο...»

Το κορίτσι χαμογέλασε αινιγματικά.

«Σ' αρέσουν τα μυστήρια;»

Κατένευσα. Νομίζω πως, σε περίπτωση που με είχε ρωτήσει αν μου άρεσε το αρσενικό, η απάντησή μου θα ήταν η ίδια.

«Έχεις να κάνεις τίποτε αύριο;»

Έγνεψα πως όχι, βουβός και πάλι. Αν είχα κάτι, θα σκεφτόμουν κάποια δικαιολογία. Ως κλέφτης δεν άξιζα δεκάρα, αλλά ως ψεύτης πρέπει να ομολογήσω πως ήμουν ανέκαθεν καλλιτέχνης.

«Τότε λοιπόν σε περιμένω εδώ στις εννέα», είπε εκείνη και χάθηκε στις σκιές του κήπου.

«Περίμενε!»

Η φωνή μου τη σταμάτησε.

«Δε μου έχεις πει πώς σε λένε...»

«Μαρίνα... Τα λέμε αύριο».

Την αποχαιρέτησα με ένα νεύμα του χεριού, αλλά είχε ήδη εξαφανιστεί. Μάταια περίμενα να ξαναφανεί η Μαρίνα. Ο ήλιος ακουμπούσε το θόλο του ουρανού και υπολόγισα πως θα ήταν περίπου δώδεκα το μεσημέρι. Όταν κατάλαβα πως η Μαρίνα δε θα γύριζε πίσω, επέστρεψα στο οικοτροφείο. Οι παλιές πόρτες της συνοικίας έμοιαζαν να μου χαμογελούν συνωμοτικά. Άκουγα την ηχώ των βημάτων μου, αλλά θα μπορούσα να ορκιστώ πως τα πόδια μου δεν πατούσαν στη γη.

Η Μαρίνα μού είπε κάποτε πως θυμόμαστε μόνο αυτό που δε συνέβη ποτέ. Θα περνούσε μια αιωνιότητα προτού καταλάβω το νόημα αυτών των λέξεων.

Ετσι ξεκινά την αφήγησή του ο Όσκαρ Ντράι, ο οποίος εγκατέλειψε την πόλη όπου γεννήθηκε σε μια μάταιη προσπάθεια να ξεφύγει από τις αναμνήσεις του, πιστεύοντας πως, αν απομακρυνόταν αρκετά, οι φωνές του παρελθόντος θα σάπαιναν για πάντα. Δεκαπέντε χρόνια αργότερα επιστρέφει στη Βαριελώνη για να ξορκίσει τα φαντάσματά του και να έρθει αντιμέτωπος με τη μνήμη του· τη μακάβρια περιπέτεια που στιγμάτισε τη νιότη του, τη φρίκη και την τρέλα που περιέβαλλαν, παραδόξως, την πιο όμορφη ερωτική ιστορία. Γιατί «όλοι έχουμε ένα μυστικό διπλοκλειδωμένο στη σοφίτα της ψυχής μας».

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-558-8

9 789604 965588

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 10784

ΔΙΑΒΑΣΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ